

JOGGYAKORLAT.

A törlesztéses kölcsönnél mutakozó árfolyamkülönbözet teljes szerinti részletekben adómentesen leírható. (Közigazgatási Bíróság 6.658/1931. P. szám.) Panaszos azt kifogásolja, hogy az amortizációs jutalék fejében leírt 2000 P-t a pénzügyigazgatóság hozzáadta az adóalaphoz és a társulati adót 535 P 88 fillérrel felemelte. Panaszosnak 504.512 P törlesztéses jelzálogkölcsön tartozása van. A 2000 P leírása után a mérleg vagyonoldalán 22.000 P amortizációs jutalékot mutatott ki. Ez a felvett kölcsön árfolyamkülönbözetét egyenlíti ki.

A panasz alapos.

A törlesztéses kölcsönnél mutakozó árfolyamkülönbözet a kölcsön felvételével kapcsolatos tehertertel, amelynek fejében a kölcsönt felvevő vállalat vagyona nem gyarapodik, tehát pusztán tehertertel, amely mérlegtechnikai okból állítottatott be a mérlegbe vagyontétel gyanánt. Ez a tehertertel a vállalat nyereségét a tőketörlesztés tartama alatt évenként akkora összeggel csökkenti, amennyivel a tőkét törlesztő részlet a tényleg kézhez vett kölcsönösszeg aránylagos hányadának megfelelő összegét meghaladja. Eszerint az árfolyamkülönbözet kiegyenlítésére fordított összeg kölcsöntörlesztésnek nem minősíthető, hanem azt természeténél fogva ugyanolyan elbírálás illeti meg, mint a kölcsön után járó kamatot vagy kezelési költséget.

A vállalatnak azonban joga van ahhoz is, hogy ezt a tehertertel adómentesen leírassa. Miután a társulati adóról szóló hivatalos összeállításnak, sem a végrehajtási utasításnak nincs olyan rendelkezése, amely ennek a leírásnak a terjedelmére vagy időtartamára nézve korlátokat szabna, ennél fogva módjában áll a vállalatnak ezt a tehertertel bármilyen részletekben adómentesen leírni.

A pénzügyigazgatóságnak az a megállapítása, hogy az árfolyamkülönbözet csak a kölcsön felvételének évében írható le adómentesen, nem alapszik érvényes jogszabályon. Az előadottak szerint az árfolyamkülönbözet nem minősíthető üzleti veszteségnek, azért errenézve a 13. §. 1. pontja alkalmazásának nincs helye. Különben is ez a pont a mérleg egyenlege gyanánt kimutatott veszteségre vonatkozik.

Ha a külföldön lakó magyar állampolgár feleség az ugyancsak külföldön lakó magyar állampolgár férjvel közös háztartásban él, a feleségnek belföldön lévő adóköteles vagyona és jövedelme után a férj terhére vetendő ki a vagyon- és jövedelemadó. (Közigazgatási Bíróság 19.293/1930. P. szám.) A póteltjárás során megállapítottatott, hogy úgy E. B.-né, panaszos, valamint a férje, E. B., külföldön közös háztartásban élő magyar állampolgárok. Ennél fogva az 500/1927. P. M. sz. rendelet 3. §-ának (1) pontja, illetve 26. §-a értelmében a panaszos jövedelme és vagyona után megállapítandó jövedelem- és vagyonadónak alanya csakis panaszos férje lehet és a panaszos jövedelme és vagyona után járó ezen adó is csupán a férje, E. B. terhére állapítható meg, noha a póteltjárás során az is megállapítottatott, hogy

E. B.-nak Magyarországon sem jövedelme, sem vagyona nincs és amár ezen a címen panasz nem is emeltetett, azonban ez hivatalból figyelembe veendő.

Nem tartozik a közigazgatási bíróság hatáskörébe annak eldöntése, hogy a jogosan és helyes mérvben kivetett általános kereseti adó melyik községet illeti. (Közigazgatási Bíróság 23.273/1930. szám.) A K. H. Ö. 40. §-ának (1) bekezdése az adófelszámhlási bizottságnak az általános kereseti adó jogossága és mérve kérdésében hozott másodfokú határozata ellen biztosít az érdekelt község részére panaszjogot.

Sem ez a jogszabály, sem pedig a K. K. H. Ö. 104. §-a nem utalja a kir. közigazgatási bíróság hatáskörébe annak eldöntését, hogy a jogosan és helyes mérvben kivetett általános kereseti adó melyik községet illeti.

Miután pedig a panaszos község az adózó fél terhére kivetett általános kereseti adó jogosságát és mérvét nem támadta, hanem csupán azt panaszolta, hogy a sérelmezett határozat a D. községben előírt általános kereseti adót tartotta fenn, míg a panaszos B. községben előírt adót törölte:

a fentebb előrebocsátottak értelmében, hatáskör hiányában a rendelkező rész értelmében kellett határozni.

Hozomány tulajdonjogának fenntartása írásba foglalás nélkül nem bizonyíték arranézve, hogy a hozomány nem tárgya a hozományt kapó hagyatékának. (Közigazgatási Bíróság 20.809/1930. P. sz.) Nem lehetett a panasznak helyt adni a megtámadott határozatban felhozott okokból és szemben a panaszban előadottakkal különösen még azért sem, mert a panaszosok által tett bejelentés szerint leányuknak átadott 142.000 P hozományra nézve azt a körülményt, hogy ennek tulajdonjoga a panaszosokat illette meg, annál kevésbé lehet bizonyítottnak elfogadni, mert az állítólag szintén a hozományból eredő 46.000 P összegű betét is az örökhagyó nevére volt elhelyezve és a panaszosok azt a körülményt, hogy a hozományt tulajdonjoguk fenntartásával bocsátották volna leányuk férjének rendelkezésére, mivel sem bizonyították, sőt miután maguk is elismerik, hogy az átadás alkalmából okirat fel nem vétetett, ezt a körülményt bizonyítani módjukban annál kevésbé sem állhat, mert tulajdonjog fenntartásával eszközölt átadás, magánjogi szabályaink értelmében, ennek a kikötésnek írásba foglalása nélkül érvénytelen és így az 1920. évi XXXIV. t.-c. 66. §-ának első bekezdése értelmében is a szóbanforgó 142.000 P-re nézve az a törvényes jogi vélelem, hogy az az örökhagyó hagyatékához tartozott.

Az „N” jegyzékben nyilvántartott illetéknél a behajtási elévülés akkor veszi kezdetét, amikor a nyilvántartási jogcím megszűnését bejelentették. (Közigazgatási Bíróság 10.539/1929. P. szám.) Panaszosok az illeték törlését elévülés címen kérik, mert az N. jegyzékbe vett illeték függőben tartásának oka, 1911. év november haváig tartó, in-